

Arrest

nr. 314 052 van 7 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 26 augustus 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 30 augustus 2022 om internationale bescherming. Op 28 november 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 december 2023 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Jordaanse nationaliteit te bezitten en van Palestijnse oorsprong te zijn. U bent geboren op (...) december 1990 in Amman.

U bent in Jordanië getrouwd met S(...) M(...) F(...) A(...) A(...) (O.V. (...); C.G. (...)). Uw echtgenoot is een UNRWA-Palestijn uit Jordanië maar hij is geen Jordaans staatsburger. Jullie kinderen D(...) (O.V.(...); C.G. (...)), K(...) (O.V. (...); C.G. (...)), Y(...) (O.V. (...); C.G. (...)) en Y(...) (O.V. (...); C.G. (...)) zijn in Jordanië geboren maar bezitten evenmin het Jordaans staatsburgerschap. Ook zij zijn geregistreerd als vluchteling bij de UNRWA. Jullie dochter N(...) (O.V. (...); C.G. (...)) is in België geboren.

U bent op 25 juni 2022, samen met uw echtgenoot en zoon Y(...), legaal vanuit Amman (Jordanië) via Milaan (Italië) naar Keulen (Duitsland) gevlogen. Een week later vloog uw man terug naar Jordanië om uw overige kinderen op te halen. U was in totaal ongeveer twee maanden in Keulen daarna bent u samen met uw man en kinderen, die intussen ook naar Duitsland waren gekomen, naar België gereisd. Op 30 augustus 2022 dient u samen met uw echtgenoot een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische instanties.

Bij een terugkeer naar Jordanië vreest u problemen vanwege uw echtgenoot. In 2019 had hij een meisje leren kennen op Facebook, F(...) A(...). Volgens uw man was de relatie puur vriendschappelijk, maar op een dag liet F(...) hem verstaan dat ze van hem hield, en daarop besloot uw man om het contact met haar te verbreken. Ongeveer een jaar later was uw man niet thuisgekomen van zijn werk. Hij werd twintig dagen lang opgesloten omdat hij er valselijk van werd beschuldigd seksuele betrekkingen te hebben gehad met het meisje die later bevallen is van een kind. Tijdens zijn vasthouding legde hij onder dwang bekentenissen af over het vaderschap. Nadien werd hij vrijgelaten maar hij mocht het land niet verlaten voor de rechtbank een uitspraak had gedaan in de zaak. De procureur had daarbij een DNA-test bevolen en op 10 mei 2021 besloot de rechter dat uw echtgenoot niet de vader van het kind was. De familie van het meisje was het echter niet eens met de uitspraak van de rechtbank en begon uw man te bedreigen. Jullie besloten onder te duiken bij familie. In 2022 werd uw man opnieuw bedreigd omdat de familie van het meisje op de hoogte was geraakt van jullie schuilplaats. Ze dreigden ermee jullie dochter Y(...) te ontvoeren van school en haar te verkrachten. Daarop besloten jullie om Jordanië te ontvluchten.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende stukken neer: uw Jordaans paspoort, een kopie van uw geboorteakte met vertaling, een huwelijksakte (met vertaling), een kopie van de geboorteakte van uw echtgenoot (met vertaling), een kopie van het paspoort van uw echtgenoot en van de paspoorten van vier kinderen, een origineel paspoort van uw echtgenoot, een attest opgesteld door Mission of Palestine dd. 05.12.2022, een attest opgesteld door de Jordaans ambassade te Brussel dd. 13.06.2023, attesten van de Jordaans burgerlijke stand met vertaling, een vonnis van de rechtbank, een kopie van het paspoort van de zus van uw man, UNRWA vaccinatiebewijzen, de geboorteakte van uw dochter N(...), een uittreksel van het wachtregister Sint-Niklaas, een UNRWA-kaart, een brief van UNRWA dd. 28.03.2022 en een kopie van een medisch attest van uw man.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en documenten blijkt dat u in Jordanië de bijstand van de UNRWA verkreeg. De vaststelling dat u bij de UNRWA geregistreerd staat als vluchteling, betekent niet dat het CGVS ipso facto artikel 1D van de vluchtelingenconventie moet toepassen. Immers, wanneer een verzoeker, zoals u, de nationaliteit verworven heeft van een derde land, in casu Jordanië, geniet hij de bescherming van dat land en valt hij niet langer onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet (Zie in die zin ook UNHCR "Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees" van december 2017, paragraaf 32 en voetnoot 69 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a1836804.html>).

Bij een terugkeer naar Jordanië vreest u problemen met de familie A(...) vanwege de bedreigingen die uw echtgenoot heeft gekregen omdat hun dochter F(...) A(...) er hem valselijk van beschuldigd had dat hij bij haar een kind had verwerkt. U heeft uw vrees echter niet aannemelijk omwille van volgende redenen:

1) U verwijst naar de problemen die uw echtgenoot heeft gekend met de familie A(...) maar u heeft persoonlijk nooit problemen gekend met deze familie (CGVS, p. 14; CGVS S(...), p. 11).

2) Uw man, die werd bedreigd door de familie A(...) omdat hij bij hun dochter zogenaamd een kind had verwerkt, werd door de rechtbank vrijgesproken op 10 mei 2021 nadat een DNA-test had aangetoond dat hij niet de vader van het kind is (CGVS, p. 12).

3) Dat uw man na deze uitspraak van de rechtbank toch nog door de familie A(...) werd bedreigd is niet geloofwaardig vanwege verschillende redenen:

a) Uw verklaringen over de leden van de familie A(...) die uw man hebben bedreigd, zijn vaag. U weet niet door wie uw man precies werd bedreigd; u stelt enkel hun familienaam te kennen. Uw onwetendheid kan niet overtuigen, temeer deze familie een rechtszaak had aangespannen tegen uw man en er van u dus mag verwacht worden dat u hierdoor hun identiteit zou kennen. Bovendien stelt u dat uw schoonbroers hebben gebeld naar de familie van het meisje in een poging te bemiddelen en kan er dus redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich bij hen over hun identiteit zou hebben geïnformeerd (CGVS, pp. 12 & 14).

c) De verklaringen van u en uw echtgenoot over de bemiddeling zijn tegenstrijdig. U verklaart dat zijn broers hebben gebeld met de familie van het meisje, terwijl uw man verklaart dat zijn broers via de mukhtar hebben proberen te bemiddelen. Uw man verklaart initieel dat zijn broers nooit rechtstreeks contact hebben opgenomen met de familie van het meisje, maar wanneer hij wordt geconfronteerd met uw verklaringen, wijzigt hij zijn verklaringen en stelt hij dat zijn broers haar familie enkel hebben gecontacteerd toen hij opgesloten zat en daarna niet meer (CGVS, pp. 13-14; CGVS S(...), p. 10).

d) U stelt dat uw man telefonisch werd bedreigd door de familie A(...) dat ze jullie dochter Y(...) zouden ontvoeren en verkrachten en dat ze wisten waar zij schoolliep. Dat uw echtgenoot en u daarna echter besloten hebben om enkel jullie zoon Y(...) mee te nemen bij jullie vlucht uit Jordanië en jullie dochter Y(...) in eerste instantie achter te laten tot uw man haar daarna zou komen ophalen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid of op zijn minst de ernst van deze bedreigingen. Dat uw echtgenoot na jullie aankomst in Duitsland bovendien diegene is die daarna is teruggekeerd naar Jordanië om de rest van de kinderen op te halen, terwijl hij net diegene is die werd bedreigd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen. Bovendien is uw man na zijn terugkeer uit Duitsland ongeveer twee maanden in Jordanië gebleven en heeft hij toen geen problemen gekend en is ook dit een indicatie dat aan zijn problemen geen geloof kan worden gehecht. Hij verbleef weliswaar bij zijn broer in al-Rusayfah, doch dient vastgesteld dat hij in die periode wel degelijk het risico heeft genomen om zijn moeder te bezoeken in Jabal al-Jawfa, de regio waar jullie samenwoonden voor jullie zijn ondergedoken omwille van de bedreigingen. Deze onvoorzichtige houding valt totaal niet te rijmen met een vrees (CGVS, pp. 6-8, 14-15 & CGVS S(...), p. 11).

e) U bent vaag over het voorval waarbij uw man in al-Mustannada op straat werd bedreigd: wanneer u wordt gevraagd om alles te vertellen wat u hierover weet, verklaart u dat "ze de deuren van hun auto opendeden van zodra zij uw man zagen, maar dat hij kunnen vluchten is via de zijstraatjes." Aangezien deze verklaringen bijzonder stereotiep en ook vaag zijn, wordt u nogmaals gevraagd om alles te vertellen wat er toen gebeurd is. U antwoordt dat u er niet bij was, hetgeen geen geldige verschoningsgrond is voor uw onwetendheid daar dit incident onder meer de kern van uw relaas uitmaakt. U weet niet met hoeveel personen zij waren en wie zij juist waren (CGVS, pp. 12-13). Uw man daarentegen verklaarde dat het drie personen waren (CGVS S(...), p. 9). Mocht dit incident daadwerkelijk zijn gebeurd, dan mag toch verwacht worden dat hij u hierover de nodige details zou hebben verschaft. Dat u in het ongewisse blijft, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

f) Omwille van de bedreigingen door de familie A(...) zouden u en uw echtgenoot twee keer klacht hebben ingediend bij de autoriteiten, maar u legt hierover geen enkel begin van bewijs neer. Bovendien weet u niet bij welk kantoor jullie klacht hebben ingediend en wanneer dat was. U stelt dat u bij de indiening van de twee klachten nog in al-Jawfa woonde, dat het in de buurt van het politiekantoor van al-Wahda was en dat er ongeveer twee maanden tijd tussen de eerste en tweede klacht zat, maar verder dan deze vage verklaringen komt u niet (CGVS, p. 15). Ook uw echtgenoot is vaag: hij weet dat hij naar de politie is gegaan toen hij nog in al-Jawfa woonde, maar hij weet niet meer wanneer exact (CGVS S(...), p. 11)

4) *U heeft twee maanden in Duitsland verbleven alvorens naar België te reizen. U heeft geen verzoek ingediend in Duitsland. Deze houding getuigt geenszins van een dringende nood aan bescherming. Dat de zus van uw echtgenoot in België verblijft, doet aan deze appreciatie geen afbreuk, want mocht u daadwerkelijk voor uw leven vrezen, dan kan er van u verwacht worden dat u zo snel mogelijk na aankomst in Duitsland een verzoek zou hebben ingediend (CGVS S(...), p. 12).*

5) *Tot slot dient aangestipt dat u verklaart nooit problemen te hebben gekend met de Jordaanse autoriteiten of medeburgers (CGVS, p. 15).*

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De stukken die betrekking hebben op uw identiteit en de identiteit van uw familieleden, en op uw registratie bij de UNRWA, hebben geen betrekking op uw relaas en kunnen bijgevolg geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Het vonnis van de rechtbank evenmin, daar hier niet ter discussie staat dat uw man werd vrijgesproken door de rechtbank.

Tot slot dient opgemerkt dat uw echtgenoot S(...) M(...) F(...) A(...) A(...) en uw kinderen D(...), K(...), Y(...) en Y(...), die niet over de Jordaanse nationaliteit beschikken maar geregistreerd zijn als vluchteling bij de UNRWA in Jordanië, en uw dochter N(...) die in België geboren is en geen nationaliteit heeft, door het CGVS zijn erkend als vluchteling. Het loutere feit dat zij erkend zijn als vluchteling heeft hoe dan ook geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4

en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 van de Raad inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en van “het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing”. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt voorts dat verzoekster *in casu* ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden acht.

Na een korte theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, laat verzoekster het volgende gelden:

“De bestreden beslissing is eigenlijk enkel gebaseerd op tegenstrijdigheden of omissies tussen de verklaringen bij het CGVS en onduidelijkheden.

Nochtans, maakte de dossierbehandelaar nergens de moeite om verzoeker te confronteren met al deze kritiek.

Zodoende worden de hierboven omschreven rechtsbepalingen geschonden.

Verzoekende partij kan zich niet verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen. Verzoeker wordt maar één maal gehoord en er wordt van verwerende partij verwacht dat hij de kans krijgt om zich te verdedigen en elke onduidelijkheid voor de dossierbehandelaar kan verklaren tijdens het gehoor.

Dat het CGVS verder het volgende stelt :

[citaat uit de bestreden beslissing]

- *De verzoekende partij heeft persoonlijk inderdaad geen problemen ondervonden , toen zij nog in Jordanië verbleef.*

Dat echter dient te worden vastgesteld dat toe de familie A(...) er zich niet toe beperkt heeft haar man te bedreigen die als “ rechtstreeks “ betrokken kon worden aanzien door de familie en dus als verantwoordelijke van de oneer, .

De familie heeft inderdaad ook haar dochter bedreigd van verkrachting, daar waar het jonge meisje uiteraard geen verantwoordelijkheid kon dragen voor de mogelijke daden van haar vader.

Dat hieruit afgeleid kan worden dat de gezegde familie voor doel had wraak te nemen , te kwetsen en pijn doen door wraak te nemen door het dierbaarste dat een ouder kan hebben, nl zijn kind.

Dat noch de echtgenoot , noch de kinderen van de verzoekende partij naar Jordanië zullen moeten terugkeren, vermits zij als vluchtelingen werden erkend.

Concreet betekent dit dat de familie A(...) voortaan geen wraak kan nemen op die familieleden die veilig in België mogen blijven.

Zij kunnen dus enkel nog wraak nemen op de verzoekende partij, indien zij moet terugkeren.

Zij vreest derhalve verkracht of gedood te worden.

Het CGVS maakt geen correcte inschatting van het risico en maakt evenmin een correcte inschatting van de feitelijke omstandigheden die voorgelegd werden, in casu dat de bedreigingen zich niet hebben beperkt tot de echtgenoot, die quod non als De schuldige kon worden bevonden, doch heeft zich uitgebreid tot de oudste van de kinderen, een meisje van nog geen 12 jaar....dat bedreigd werd van verkrachting;

[citaat uit de bestreden beslissing]

De redenering van het CGVS kan niet worden gevolgd.

Het CGVS betwist de authenticiteit van het voorgelegde vonnis niet , en maakt er zelf van gebruik om te oordelen dat het gezin daarmee geen problemen meer kon hebben , vermits ADN onderzoek bewezen had dat de echtgenoot geen schuld droeg voor de zwangerschap.

Dat het CGVS in casu overhaastig redeneert en zonder rekening te houden met de strakke culturele en religieuze achtergrond in Jordanië.

Dat de echtgenoot van de verzoekende partij geen vader was het kind, kan inderdaad niet volledig uitsluiten dat de man degelijk een relatie heeft gehad met het meisje.

Dat zelfs op internet een relatie onderhouden is niet geoorloofd tussen een man en een meisje die geen familiebanden hebben

Voor de familie A(...) is de echtgenoot sowieso schuldig voor de oneer die aan de familie is toegebracht. Hij is ook vermoedelijk de enige waarvan zij de naam kennen..

Zich neerleggen bij het vonnis betekent voor hen nog een grotere oneer, vermits dit dan zou betekenen dat het meisje meerdere relaties onderhield.

De verzoekende partij acht dat in de mentaliteit van Jordanië het vonnis het geroddel niet zal stillen; de familie gaat verder volhouden dat de rechter betaald is geweest of dat de analyses verkeerd waren gemaakt....Zij hebben ook geen andere alternatieve om hun oneer te wassen en sociaal te worden aanvaard.

Zij is tevens van oordeel dat zij omwille van die zelfde reden zij nog meer risico's loopt in geval van terugkeer naar Jordanië.

Het feit dat zij alleen zou terugkeren , zal bovendien verder nog naar de schuld van haar echtgenoot wijzen, vermits hij gevlucht heeft...

Zoals hoger uiteengezet werd onder de feiten is de hele affaire voor de verzoekende partij heel slecht beleefd geweest.

(...)

Dat dient te worden vastgesteld dat het CGVS het humane karakter dat de zaak inhield voor de verzoekende partij, als in haar eer geschonden vrouw en moeder, totaal voorbij gaat, daar waar toch dient te worden herinnerd dat de grond van de zaak toch niet volledig kan worden ontkend, vermits de zaak toch tot een ADN onderzoek kon leiden...En dat het CGVS dit vonnis niet betwist.

In de gegeven context dient te worden aangenomen dat het volstrekt normaal en humaan is dat de verzoekende partij er kan voor gekozen hebben geen verdere informatie te zoeken.

Het was in fine , haar zaak niet , zij kon alleen maar lijden omwille van de situatie en die ondergaan. Zij had hierover ook geen controle.

Zij wou de zaak niet eens met haar man werkelijk bespreken, want zij kon het niet aan en werd al te gauw hysterisch en vreesde ook dat haar man haar sowieso nooit alles naar waarheid zou vertellen.

Zij bleef sowieso bij de gedachte dat men niet zomaar een ADN expertise kon laten verrichten , zonder dat hiervoor een aanleiding was geweest; sowieso. Dat hij nu geen kind had verwekt was in haar ogen nog een andere zaak; het meisje was toch ontmaagd geweest, door wie bleef voor haar een open vraag. Het CGVS verzuimt het menselijk aspect van de zaak volledig.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verschillen in de verklaringen van man en vrouw , niet volledig gelijk te stellen zijn met tegenstrijdigheden. Nopens de kern, is het relaas dat door de mokhtar bemiddeld werd identiek.

Dat de broers op een of ander moment ook een pging totbemiddelijng zou den hebben ondernomen is ondergeschikt ten aanzien van het gewicht van de mokhtar inzake bemiddeling.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de echtgenoot niet heeft kunnen beslissen wie al dan niet als eerste zou kunnen vertrekken.

De verzoekende partij voelde zich niet in staat om de reis alleen te ondernemen.

Er werd hen verzekerd dat een visum aanvragen voor zes personen geweigerd zou zijn en het gezin had derhalve geen andere keuze dan dit te accepteren..

Het reisagentschap heeft zich daarmee bezig gehouden en het koppel had geen daadwerkelijke keuze van wie als eerste weg kon.

Na de bedreigingen is het gezin ondergedoken en ging het meisje amper buiten.

Het gezin heeft zich naar de omstandigheden moeten schikken en had in fine geen andere keuze dan een beperkt risico te nemen.

[citaat uit de bestreden beslissing]

Er werden klachten neergelegd , doch eerder om toch iets te doen, maar met weinig overtuiging.

De lokale politie wenst zich gewoonlijk niet te mengen in familiale conflicten en zijn van oordeel dat die via bemiddeling een oplossing moeten krijgen.

De echtgenoot was derhalve weinig overtuigd en die klachten heeft hij als heel subsidiair beschouwd.

Zij kunnen inderdaad niet meer exact situeren waar en wanneer klacht neergelegd werd.

Zij heeft geen herinnering van een ontvangstbewijs dat door de politie zou zijn afgegeven.

[citaat uit de bestreden beslissing]

De wachttijd in Duitsland kan moeilijk worden verweten, het gaat immers ook om een heel beperkte tijdsperiode...

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de omstandigheid dat de andere familieleden als vluchteling werden erkend, degelijk elementen zijn die in aanmerking dienen te worden genomen ter beoordeling van het risico van terugkeer naar Jordanië van de verzoekende partij, een terugkeer als alleenstaande vrouw, zonder bescherming aldus;

Het feit dat zij alleen zou terugkeren zou immers begrepen zijn als een duidelijk teken en bewijs van de schuldigheid van haar echtgenoot. ..

Zoals hoger vermeld zou zij het voorwerp worden van de wraak.

Dat alles bewijst dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

3.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van "het vertrouwelijkheidsbeginsel".

Zij onderbouwt haar tweede middel als volgt:

" De bestreden beslissing is grotendeels gebaseerd op de vergelijking van de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot;

Er zijn verschillende problemen met deze motivatie:

- het probleem van de vertrouwelijkheid tussen het dossier van verzoekster en dat van haar echtgenoot, niet alleen met betrekking tot de verklaringen van de echtgenoot van verzoekster die in de bestreden beslissing zijn weergegeven, maar ook met betrekking tot de verklaringen van verzoekster waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zij ook in de beslissing van haar echtgenoot zullen worden overgenomen; ook erkend

- het probleem van de rechten van de verdediging, aangezien verzoekster geen toegang heeft tot het dossier van haar echtgenoot en deze rechten van verdediging dus niet rechtsgeldig kan uitoefenen tegen de argumenten inzake tegenstrijdigheden;

- het probleem van de wettigheidstoetsing, die door uw raadsman moet worden uitgeoefend, voor zover hij zijn toezicht slechts rechtsgeldig kan uitoefenen voor zover hij toegang heeft tot de verklaringen van de echtgenoot van verzoeker. Anders is er niets dat uw raadsman in staat stelt de juistheid te verifiëren van wat de commissaris-generaal beweert in termen van tegenstrijdigheid in zijn verklaring

het verslag aan de Koning van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de procedure voor de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de werking ervan, luidt als volgt: "Artikel 12 voegt een artikel 13/1 toe aan hetzelfde besluit. § 1 van dit nieuwe artikel zet artikel 13, § 2 van de richtlijn om Richtlijn 2005/85/EG, waarin is bepaald dat het persoonlijk onderhoud plaatsvindt onder omstandigheden die de vertrouwelijkheid naar behoren waarborgen;

Artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de procedure voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en tot zijn werking (hierna het koninklijk besluit van 11 juli 2003) bepaalt: "Het verhoor vindt plaats onder voorwaarden die de vertrouwelijkheid naar behoren waarborgen;

Bovendien verplichten de teksten die het ambtenarenapparaat regelen, en in het bijzonder artikel 10 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 betreffende het statuut van de ambtenaren, het CGVS eveneens tot discretie en eerbiediging van het privéleven van de asielzoekers;

Het CGVS is ook verplicht om de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer na te leven (in het bijzonder de artikelen 1 tot 16, die hier allemaal worden geschonden);

Het moet ook voldoen aan Verordening (EU) 2016/679 van 27 april 2016 van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens [...] (hierna de AVG genoemd);

In casu zijn de zojuist aangehaalde bepalingen alle geschonden door het CGVS;

Naast de formele schending van deze bepalingen zal ook de vraag rijzen naar de geldigheid van de verklaringen van de echtgenoot van verzoeker, voor zover deze wezenlijk onregelmatig zijn omdat zij op frauduleuze wijze zijn verkregen;

De protection officer vermeldt duidelijk de verklaringen van de man en deelt deze mee aan de verzoeker en vice versa, hetgeen uitdrukkelijk blijkt uit de beslissing.

Hieruit blijkt dat de protection officer passages uit het verhoor van verzoekers echtgenoot heeft overgenomen in strijd met zijn geheimhoudingsplicht, niet alleen ten aanzien van haar, maar ook ten aanzien van haar echtgenoot;

schending van een wezenlijk vormvoorschrift in het kader van de procedure die de nietigverklaring van de bestreden beslissing rechtvaardigt;

In zijn Arrest nr. 290 510 van 19 juni 2023 overweegt de RVV :

(...)

VRIJE VERTALING

(...)

De RVV oordeelde in arrest nr. 262 629 van 19 oktober 2021:

(...)

VRIJE VERTALING

(...)

In zijn Arrest nr. 254.655 van 3 oktober 2022 heeft de RVS geoordeeld:

(...)

Vrije vertaling

(...)

Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing een wezenlijke onregelmatigheid bevat die niet door de Raad kan worden hersteld. Het moet dus nietig worden verklaard overeenkomstig artikel 39/2, §1, lid 2, 2° van de wet van 15 december 1980.

AANGAANDE DE SUBSISIAIRE BESCHERMING

Het CG behandelt enkel de SB in het kader van artikel 48.4 C doch niet in het kader van artikel 48/4 b. Het CGVS geeft echter geen enkele reden aan waarom in casu de SB bepaald bij artikel 48/4 b niet zou kunnen worden toegekend, gelet op het hoger beschreven profiel van verzoekster en op basis van de Cedoca informatie

Dat de beslissing van het CGVS bijgevolg de aangehaalde middelen schendt;"

3.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van de middelen

3.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster in haar eerste middel de schending aan van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden acht. Bovendien is artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulariseren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan bijgevolg hoe dan ook de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.2.2.2. In de mate dat verzoekster in haar eerste middel de schending aanvoert van *“het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het eerste middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.2.2.3. In de mate dat verzoekster in haar eerste middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.2.2.4. Het eerste middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) verzoekster haar vrees voor de familie A. niet aannemelijk heeft gemaakt, nu (i) zij verwijst naar de problemen die haar echtgenoot heeft gekend met de familie A., maar zij zelf nooit problemen heeft gekend met deze familie, (ii) haar man door de rechtbank werd vrijgesproken nadat een

DNA-test had aangetoond dat hij niet de vader van het kind is, (iii) het vanwege verschillende redenen niet geloofwaardig is dat haar man na deze uitspraak van de rechtbank toch nog door de familie A. werd bedreigd, (iv) het feit dat zij twee maanden in Duitsland verbleef alvorens naar België te reizen en er geen verzoek om internationale bescherming indiende, niet getuigt van een dringende nood aan bescherming en (v) zij verklaart nooit problemen gekend te hebben met de Jordaanse autoriteiten of medeburgers, omdat (B) de door verzoekster neergelegde stukken deze appreciatie niet kunnen wijzigen, en omdat (C) het loutere feit dat verzoeksters echtgenoot en kinderen erkend zijn als vluchteling hoe dan ook geen gevolg heeft voor haar verzoek om internationale bescherming en haar niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.4. Het toepasselijke rechtskader

In casu wordt niet betwist dat verzoekster over de Jordaanse nationaliteit beschikt en niet onder het toepassingsgebied valt van artikel 1, D van het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uit hoofde van de door haar genoten hulp en bijstand van UNRWA, zoals blijkt uit haar verklaringen en de door haar voorgelegde stukken. Bijgevolg dient verzoeksters nood aan internationale bescherming te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Jordanië, uit vrees voor de familie A. Verzoeksters echtgenoot S. zou in 2019 via Facebook een meisje genaamd F. A. hebben leren kennen, wat volgens S. een puur vriendschappelijke relatie zou geweest zijn. Toen F. te kennen gegeven zou hebben dat ze van S. hield, zou S. het contact verbroken hebben. Ongeveer een jaar later zou S. twintig dagen lang opgesloten zijn omdat hij ervan beschuldigd zou zijn seksuele betrekkingen gehad te hebben met F., die nadien bevallen zou zijn van een kind. Er zou in deze zaak een DNA-test bevolen zijn, waarna in mei 2021 de rechter besloten zou hebben dat S. niet de vader van het kind was. De familie van F. zou hier echter niet mee akkoord gegaan zijn en zou S. beginnen bedreigen zijn. Tevens zou de familie van F. ermee gedreigd hebben verzoeksters dochter Y. te ontvoeren van school en haar te verkrachten. Verzoekster en haar gezin zouden daarom ondergedoken zijn bij verzoeksters familie. In 2022 zou de familie van F. hun schuilplaats te weten gekomen zijn, en zou S. opnieuw bedreigd zijn. Hierna zouden verzoekster en haar echtgenoot besloten hebben Jordanië te verlaten.

Na grondige lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekster er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst terecht overweegt dat verzoekster verklaarde zelf nooit problemen gekend te hebben met de familie A., betoogt verzoekster dat ook haar dochter Y., die geen verantwoordelijkheid droeg in de feiten, uit wraak bedreigd werd en dat, aangezien haar echtgenoot en kinderen veilig in België mogen blijven, de familie A. enkel nog op haar wraak kan nemen indien zij moet terugkeren, waardoor zij vreest verkracht of gedood te worden. De Raad stelt vast dat dit betoog geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster in het verleden nooit problemen heeft gekend met de familie in kwestie en merkt op dat, nog daargelaten de *infra* vastgestelde ongeloofwaardigheid van de bedreigingen die na de uitspraak van de rechtbank tegen haar echtgenoot en dochter zouden zijn geuit, zij nooit door de familie aangesproken, laat staan bedreigd werd. Dit in acht genomen, is het dan ook een loutere veronderstelling vanwege verzoekster dat zij bij een eventuele terugkeer naar Jordanië door deze familie verkracht of vermoord zal worden, al was het maar omdat de familie A. in eerste instantie al op de hoogte zou moeten zijn van haar terugkeer. Evenmin kan de Raad inzien hoe verzoeksters eventuele

terugkeer, zoals ze in haar verzoekschrift stelt, een schuldbekentenis ten opzichte van haar man inhoudt, mede gelet op het feit dat haar man door de rechtbank werd vrijgesproken nadat een DNA-test had aangetoond dat hij niet de vader is van het kind van F. (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten', nr. 8; AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie (deel CGVS)', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Voorts is de commissaris-generaal van oordeel dat het niet geloofwaardig is dat verzoeksters echtgenoot na voormelde uitspraak van de rechtbank nog steeds bedreigd zou worden door de familie A. Dit licht zij in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toe:

"(...)

a) Uw verklaringen over de leden van de familie A(...) die uw man hebben bedreigd, zijn vaag. U weet niet door wie uw man precies werd bedreigd; u stelt enkel hun familienaam te kennen. Uw onwetendheid kan niet overtuigen, temeer deze familie een rechtszaak had aangespannen tegen uw man en er van u dus mag verwacht worden dat u hierdoor hun identiteit zou kennen. Bovendien stelt u dat uw schoonbroers hebben gebeld naar de familie van het meisje in een poging te bemiddelen en kan er dus redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich bij hen over hun identiteit zou hebben geïnformeerd (CGVS, pp. 12 & 14).

(...)

d) U stelt dat uw man telefonisch werd bedreigd door de familie A(...) dat ze jullie dochter Y(...) zouden ontvoeren en verkrachten en dat ze wisten waar zij schoolliep. Dat uw echtgenoot en u daarna echter besloten hebben om enkel jullie zoon Y(...) mee te nemen bij jullie vlucht uit Jordanië en jullie dochter Y(...) in eerste instantie achter te laten tot uw man haar daarna zou komen ophalen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid of op zijn minst de ernst van deze bedreigingen. Dat uw echtgenoot na jullie aankomst in Duitsland bovendien diegene is die daarna is teruggekeerd naar Jordanië om de rest van de kinderen op te halen, terwijl hij net diegene is die werd bedreigd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen. Bovendien is uw man na zijn terugkeer uit Duitsland ongeveer twee maanden in Jordanië gebleven en heeft hij toen geen problemen gekend en is ook dit een indicatie dat aan zijn problemen geen geloof kan worden gehecht. Hij verbleef weliswaar bij zijn broer in al-Rusayfah, doch dient vastgesteld dat hij in die periode wel degelijk het risico heeft genomen om zijn moeder te bezoeken in Jabal al-Jawfa, de regio waar jullie samenwoonden voor jullie zijn ondergedoken omwille van de bedreigingen. Deze onvoorzichtige houding valt totaal niet te rijmen met een vrees (CGVS, pp. 6-8, 14-15 (...)).

e) U bent vaag over het voorval waarbij uw man in al-Mustannada op straat werd bedreigd: wanneer u wordt gevraagd om alles te vertellen wat u hierover weet, verklaart u dat "ze de deuren van hun auto opendeden van zodra zij uw man zagen, maar dat hij kunnen vluchten is via de zijstraatjes." Aangezien deze verklaringen bijzonder stereotiep en ook vaag zijn, wordt u nogmaals gevraagd om alles te vertellen wat er toen gebeurd is. U antwoordt dat u er niet bij was, hetgeen geen geldige verschoningsgrond is voor uw onwetendheid daar dit incident onder meer de kern van uw relaas uitmaakt. U weet niet met hoeveel personen zij waren en wie zij juist waren (CGVS, pp. 12-13). (...) Mocht dit incident daadwerkelijk zijn gebeurd, dan mag toch verwacht worden dat hij u hierover de nodige details zou hebben verschaft. Dat u in het ongewisse blijft, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

f) Omwille van de bedreigingen door de familie A(...) zouden u en uw echtgenoot twee keer klacht hebben ingediend bij de autoriteiten, maar u legt hierover geen enkel begin van bewijs neer. Bovendien weet u niet bij welk kantoor jullie klacht hebben ingediend en wanneer dat was. U stelt dat u bij de indiening van de twee klachten nog in al-Jawfa woonde, dat het in de buurt van het politiekantoor van al-Wahda was en dat er ongeveer twee maanden tijd tussen de eerste en tweede klacht zat, maar verder dan deze vage verklaringen komt u niet (CGVS, p. 15). (...)"

Verzoekster onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de culturele en religieuze achtergrond in Jordanië, dat het niet is omdat verzoeksters echtgenoot niet de vader van het kind van F. is, dat hij geen relatie onderhield met F. en dat hij bijgevolg sowieso schuldig is aan de oneer die aan de familie A. is toegebracht. Met dit betoog weerlegt noch verklaart verzoekster de hoger gedane vaststellingen en overwegingen op grond waarvan de commissaris-generaal terecht geen geloof hecht aan de bedreigingen die na de uitspraak van de rechter nog jegens verzoeksters echtgenoot en diens gezin zouden zijn geuit en die hen ertoe zouden hebben gebracht hun land van herkomst te verlaten. Verder beperkt verzoekster zich tot loutere veronderstellingen en speculaties, die zij op geen enkele wijze staaft, waar zij betoogt dat S. *"vermoedelijk de enige (is) van wie zij de naam kennen"*, zij inschat dat *"in de mentaliteit van Jordanië het vonnis het geroddel niet zal stillen"* en meent dat de familie zal volhouden dat de rechter betaald is of dat er een verkeerde analyse is gemaakt, waarmee zij echter geen afbreuk kan doen

aan de pertinente analyse van de commissaris-generaal, namelijk dat het niet logisch is dat haar echtgenoot nog steeds gevisieerd wordt door de familie A. wanneer hij reeds vrijgesproken is door de rechtbank.

Verzoekster slaagt er verder niet in haar vage en gebrekkige verklaringen, zowel over de familie A. als over het voorval op straat waarbij S. bedreigd werd, te verschenken door te betogen dat zij als vrouw en moeder in haar eer werd geschonden, dat *“het volstrekt normaal en humaan is dat de verzoekende partij er kan voor gekozen hebben geen verdere informatie te zoeken”* en dat zij de zaak niet met haar man wou bespreken, omdat zij dit niet aankon, hysterisch werd en vreesde dat haar man haar de waarheid niet zou vertellen. Door aldus voor te houden dat haar man en F. mogelijks toch een relatie hebben gehad en dat zij geleden heeft onder deze *“hele affaire”*, komt verzoekster terug op haar eerdere verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud volgens dewelke haar man en F. helemaal geen relatie hadden en zij enkel via de telefoon met elkaar contact hadden (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie (deel CGVS)’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Haar betoog (*post factum*) in het verzoekschrift kan daardoor allerminst overtuigen. Bovendien merkt de Raad in navolging van de commissaris-generaal op dat de identiteit van de familie die zij vreest en de concrete bedreiging tegen haar echtgenoot op straat kernelementen vormen van haar relaas. Van verzoekster kan dan ook verwacht worden dat zij op de hoogte is van deze relevante elementen, of enige poging onderneemt zich hierover verder te informeren, temeer zij en haar man op hetzelfde adres verblijven (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 16). Verzoekster blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Aangaande de door verzoekster geschetste gang van zaken waarbij zij eerst met haar echtgenoot en zoon Y. het land verliet, waarna haar echtgenoot terugkeerde om de andere kinderen op te halen, voert verzoekster aan dat zij niet de keuze hadden wie er als eerste zou vertrekken en er hen verzekerd werd dat een visumaanvraag voor zes personen geweigerd zou worden. Verzoekster weerlegt met dit betoog echter niet dat het niet aannemelijk is dat zij en haar echtgenoot, zo zij inderdaad niet samen met al hun kinderen konden vertrekken, wél hun zoon Y. meenamen maar hun dochter Y., die bedreigd geweest zou zijn, voorlopig in Jordanië lieten. Dat het gezin na de bedreigingen ondergedoken is en het meisje amper buiten ging, zoals verzoekster opmerkt, neemt niet weg dat, althans volgens haar verklaringen, het onderduikadres niet veilig was aangezien haar man in de buurt daarvan opnieuw zou zijn geconfronteerd met zijn belagers en dit hem ertoe zou hebben gebracht er met zijn gezin te vertrekken en naar zijn broer te gaan. Evenmin ontkracht verzoekster, door louter te stellen dat zij zich niet in staat voelde de reis alleen te ondernemen, de pertinente vaststelling dat het niet aannemelijk is en afbreuk doet aan de ernst van de bedreigingen, dat haar echtgenoot terugkeerde, terwijl hij het was die de bedreigingen ontving, en hij bovendien het risico nam om nog terug te keren naar de wijk waar hij met zijn gezin woonde vooraleer zij dienden onder te duiken omwille van de bedreigingen.

Wat de twee klachten betreft, voert verzoekster aan dat de Jordaanse politie zich gewoonlijk niet wenst te mengen in familiale conflicten en dat zij van oordeel zijn dat deze via bemiddeling een oplossing dienen te krijgen. De Raad merkt op dat dit een blote bewering is, die verzoekster op geen enkele wijze staakt. Door verder te stellen dat de klachten door hen met weinig overtuiging werden neergelegd en te bevestigen dat zij niet meer exact kunnen situeren waar en wanneer de klachten werden neergelegd, en zij geen herinnering heeft van een ontvangstbewijs, slaagt verzoekster er niet in de pertinente analyse van de commissaris-generaal, waarbij zij vaststelt dat verzoeksters verklaringen aangaande de klachten vaag zijn, in een ander daglicht te stellen.

De Raad wijst bijkomend nog op een aantal tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen over de chronologie van de feiten, die de geloofwaardigheid ervan verder op de helling plaatsen. Verzoekster verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) dat haar man na diens vrij spraak door de familie van F. werd bedreigd, waarna zij onderdoken bij haar familie, doch dat hij in 2022 opnieuw werd bedreigd. Daarbij zouden zijn belagers laten weten hebben dat ze op de hoogte waren gekomen van zijn schuilplaats en ermee gedreigd hebben zijn dochter te ontvoeren en te verkrachten (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Blijkens verzoeksters verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) hebben zij en haar man bij de politie een klacht ingediend naar aanleiding van de bedreigingen die werden geuit ten aanzien van hun dochter, en dit ongeveer twee maanden nadat zij een eerste keer klacht gingen indienen omdat hun belagers hen bleven bellen en bedreigen ondanks de rechterlijke uitspraak. Verzoekster verklaarde dat zij en haar man beide keren dat zij naar de politie gingen nog in Jabal Al-Jawfa woonden (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie (deel CGVS)’, p. 14-15). Deze verklaringen stroken dus niet met haar eerdere verklaringen bij de DVZ volgens dewelke zij al ondergedoken leefden bij haar familie in Al-Mustannada toen de bedreigingen ten aanzien van hun dochter werden geuit. Deze bedreigingen kunnen bovendien niet in 2022 zijn geuit, zoals verzoekster bij de DVZ verklaarde, indien de daaropvolgende klacht bij de politie werd ingediend in de periode dat zij en haar man nog in Jabal Al-Jawfa woonden, gelet op haar verklaringen reeds in augustus 2021 te zijn verhuisd naar Al-Mustannada (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 10).

Blijkens verzoeksters verklaringen bij het CGVS waren de bedreigingen ten aanzien van haar dochter overigens de aanleiding om te verhuizen naar Al-Mustannada, waar zij met haar gezin nog een zevental maanden zou hebben gewoond, tot haar man daar op straat zijn belagers zou zijn tegengekomen en door hen zou zijn bedreigd, waarop zij bij verzoeksters schoonbroer in Al-Rusayfah zouden zijn ingetrokken. Tijdens het verblijf bij haar schoonbroer zouden verzoekster en haar man geprobeerd hebben om via zijn broers te bemiddelen met de familie van F. maar die zou daar niet van hebben willen weten (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie (deel CGVS)', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 8-9, 11-14). Deze versie van de feiten strookt hoegenaamd niet met verzoeksters verklaringen bij de DVZ volgens dewelke verzoekster en haar man bij het horen van de bedreigingen ten aanzien van hun dochter zouden hebben beseft dat zij het land moesten verlaten. Zoals hoger reeds opgemerkt, situeerde verzoekster deze bedreigingen bij de DVZ in de periode ná de verhuis naar haar familie in Al-Mustannada en niet daarvoor. Volgens die chronologie van de feiten kunnen deze bedreigingen dan ook niet de aanleiding zijn geweest voor deze verhuis.

Van het incident waarbij verzoeksters man op straat in Al-Mustannada zou zijn moeten vluchten voor zijn belagers omdat zij hem wilden aanvallen maakte verzoekster bij de DVZ dan weer geen enkele melding (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Nochtans zou verzoeksters man door dit incident beseft hebben dat zijn belagers wisten dat hij en zijn gezin in Al-Mustannada verbleven en zij er dus niet meer veilig waren, reden waarom hij besloten zou hebben naar zijn broer in Al-Rusayfah te vluchten (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie (deel CGVS)', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9, 12-13). Bij de DVZ liet verzoekster louter optekenen dat haar man na de verhuis naar haar familie opnieuw bedreigd werd door zijn belagers, die *"zeiden dat ze op de hoogte waren gekomen van onze schuilplaats"* (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5).

Ook over de duur van het verblijf bij haar schoonbroer in Al-Rusayfah heeft verzoekster geen coherente verklaringen afgelegd. Waar zij bij de DVZ liet optekenen dat zij op die plaats verbleven heeft gedurende ongeveer twee maanden voorafgaand aan haar vertrek uit Jordanië op 25 juni 2022 (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 10), verklaarde zij op het CGVS eerst dat zij er *"de laatste twee, drie maanden"* verbleven heeft (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie (deel CGVS)', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), om verder in haar persoonlijk onderhoud dan weer gewag te maken van *"[d]rie, vier maanden ongeveer"* (*Ibid.*, p. 13). Gelet op het ingrijpende, niet-alledaagse karakter van de omstandigheden waardoor zij en haar gezin noodgedwongen hun intrek zouden hebben moeten nemen bij haar schoonbroer, mag van verzoekster worden verwacht dat zij op coherente wijze kan duiden of deze periode eerder twee dan wel vier maanden zou hebben geduurd, *quod non*.

Gelet op voormelde tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen en de eerder aangehaalde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die door verzoekster niet op dienstige wijze worden betwist, kan geen geloof worden gehecht aan de beweerde problemen met de familie A. die verzoekster en haar gezin ertoe zouden hebben genoodzaakt hun land van herkomst te verlaten.

Er zijn *in casu* geen andere ernstige en geloofwaardige aanwijzingen dat de familie A. verzoekster of haar gezin op heden viseert omwille van de vermeende (seksuele) relatie tussen haar echtgenoot en F.

Aangaande de door verzoekster neergelegde documenten motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

"De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De stukken die betrekking hebben op uw identiteit en de identiteit van uw familieleden, en op uw registratie bij de UNRWA, hebben geen betrekking op uw relaas en kunnen bijgevolg geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Het vonnis van de rechtbank evenmin, daar hier niet ter discussie staat dat uw man werd vrijgesproken door de rechtbank."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten in haar verzoekschrift, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts dient de Raad vast te stellen dat de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van verzoeksters echtgenoot S. M. F. A. A. niet terug te vinden zijn in het administratief dossier. De Raad is echter van oordeel dat het geheel van de hoger aangehaalde motieven volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de problemen die zij en haar gezin zouden hebben met de familie A. De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de verklaringen van verzoeksters echtgenoot dan ook bijkomend en niet-determinerend. De kritiek die verzoekster in haar verzoekschrift uit op deze motieven kan dan ook niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Wat betreft de in de bestreden beslissing gemaakte vergelijking tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar echtgenoot, is verzoekster in haar tweede middel van oordeel dat het

“*vertrouwelijkheidsbeginsel*” geschonden wordt. Uit de uiteenzetting van dit middel blijkt dat verzoekster doet op de vertrouwelijkheid van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Zij verwijst (onder meer) naar artikel 13/1 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003, dat voorschrijft dat het gehoor plaatsvindt in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen. *In casu* kan niet blijken, noch toont verzoekster aan, dat aan de daartoe in dit artikel gestelde voorwaarden niet is voldaan. Het feit dat wellicht naar bepaalde van haar verklaringen wordt verwezen in de beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot, zoals ook in de bestreden beslissing verwezen wordt naar verklaringen uit zijn gehoor, impliceert geenszins dat geen “*passende geheimhouding*” werd gewaarborgd in de zin van voormeld artikel. Verzoekster kan immers niet worden gevolgd in haar argumentatie dat de *protection officer* (*sic*) passages uit het gehoor van haar echtgenoot heeft overgenomen in strijd met zijn geheimhoudingsplicht ten aanzien van zowel verzoekster als haar echtgenoot. De Raad wijst erop dat verzoekster en haar echtgenoot zich in wezen op dezelfde feiten en motieven beroepen ter staving van hun respectieve verzoeken om internationale bescherming, waardoor er mag worden van uitgegaan dat de informatie die zij hierover hebben meegedeeld tijdens hun respectieve persoonlijke onderhoudsbezoeken beiden bekend is. Er kan niet worden ingezien in welke zin de desbetreffende verklaringen van verzoekster geheim dienen te worden gehouden voor haar echtgenoot en *vice versa*. Geen enkele rechtsregel of rechtsbeginsel verbiedt het CGVS om hun verklaringen met betrekking tot hun gemeenschappelijk vluchtrelaas te vergelijken en de bestreden motivering en beslissing (mede) te baseren op aldus vastgestelde tegenstrijdigheden of incongruenties. Uit de aard van de verklaringen uit het gehoor van verzoeksters echtgenoot waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing kan niet blijken dat het persoonlijke gegevens of privéaangelegenheden betreffen die verzoeksters echtgenoot in vertrouwen heeft meegedeeld aan de *protection officer* in de zin dat zij verzoekster niet ter ore mochten komen. Deze verklaringen, alsook de in de bestreden beslissing opgenomen verklaringen van verzoekster zelf, hebben louter betrekking op feiten en gebeurtenissen die zowel verzoekster als haar echtgenoot aanhalen ter ondersteuning van hun respectieve verzoeken om internationale bescherming. Bovendien blijkt dat de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters echtgenoot niet integraal werden opgenomen in haar administratief dossier, zoals hoger reeds aangestipt, zodat evenmin kan blijken dat verzoekster kennis heeft kunnen nemen van vertrouwelijke informatie die haar echtgenoot desgevallend tijdens zijn persoonlijk onderhoud zou hebben meegedeeld.

Gelet op het voorgaande kan verzoekster niet worden bijgetreden in haar betoog dat “*de vertrouwelijkheid tussen het dossier van verzoekster en dat van haar echtgenoot*” niet werd gerespecteerd en kan de door haar in dit verband aangevoerde schending van meerdere bepalingen, waaronder voormeld artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, niet worden aangenomen.

Waar de geldigheid van de verklaringen van verzoeksters echtgenoot in vraag wordt gesteld, “*voor zover deze wezenlijk onregelmatig zijn omdat zij op frauduleuze wijze zijn verkregen*”, dient te worden herhaald dat de vaststellingen in de bestreden beslissing gebaseerd op de verklaringen van verzoeksters echtgenoot *in casu* door de Raad niet worden weerhouden als doorslaggevend en derhalve buiten beschouwing worden gelaten. Om die reden kan verzoekster evenmin volhouden dat haar rechten van verdediging werden geschonden, “*aangezien verzoekster geen toegang heeft tot het dossier van haar echtgenoot*”. Zoals *supra*, onder punt 3.2.1., reeds werd aangehaald, beschikt de Raad *in casu* over volheid van rechtsmacht en is zijn bevoegdheid aldus niet beperkt tot een loutere wettigheidstoetsing, in weerwil van wat verzoekster in haar tweede middel lijkt te suggereren.

Het voorgaande in acht genomen, kan niet blijken dat “*de bestreden beslissing een wezenlijke onregelmatigheid bevat die niet door de Raad kan worden hersteld*” in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en is verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad in dit verband niet dienstig, nog daargelaten dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Voorts acht de Raad het in de bestreden beslissing opgeworpen motief omtrent het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming in Duitsland eveneens bijkomstig en niet determinerend. Critiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster nog, onder verwijzing naar artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, op algemene wijze aanvoert dat de bestreden beslissing enkel gebaseerd is op “*tegenstrijdigheden of omissies tussen de verklaringen bij het CGVS en onduidelijkheden*” en hekelt dat “*de dossierbehandelaar nergens de moeite (nam) om verzoeker te confronteren met al deze kritiek*”, wijst de Raad erop dat artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voorziet dat de commissaris-generaal, in de mate van het mogelijke, de verzoeker om internationale bescherming dient te confronteren met tegenstrijdigheden. In het Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van

het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan het volgende worden gelezen: *“Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. (...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”*. Voormelde bepaling belet de commissaris-generaal aldus niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek waarmee verzoekster niet geconfronteerd werd. Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoekster niet met bepaalde inconsistenties tussen, dan wel onduidelijkheden in, haar verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Bovendien heeft verzoekster, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels haar verzoekschrift ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt doch waarmee zij de Raad niet heeft weten te overtuigen, zoals *supra* wordt uiteengezet (cfr. RvS 5 juni 2019, nr. 244.696).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.2.6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees niet aannemelijk worden geacht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar haar profiel en *“de Cedoca informatie”*, maar laat na verder *in concreto* toe te lichten, laat staan te staven, hoe dit ertoe zou leiden dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

3.2.6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad ontwaart noch in het administratief dossier noch in het rechtsplegingsdossier enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemd artikel zou kunnen onderbouwen, noch beschikt de Raad daartoe over algemeen bekende informatie.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg ze de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten

en haar argumenten kracht bij te zetten, kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft ze zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.2.10. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT